

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 392/2016
29.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ... и ЂЂ из ..., чији је заједнички пуномоћник Лабуд Стојановић, адвокат из ..., против туженог ЕЕ из ..., чији је пуномоћник Госпава Вуксановић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 623/15 од 08.10.2015. године, у седници одржаној 29.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 623/15 од 08.10.2015. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 623/15 од 08.10.2015. године, одбијена је жалба тужилаца као неоснована и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П1 1505/11 од 30.01.2015. године, којом је, ставом 1. изреке, одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца АА из ... којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. ... од 12.12.2011. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр.... од 22.01.2003. године са свим припадајућим анексима и да се обавезе тужени да тужиоца врати на посао и призна му сва права из радног односа на ... у ..., почев од 20.12.2011. године; ставом 2. изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ББ из ... којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. ... од 12.12.2011. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. ... од 13.01.2003. године са свим припадајућим анексима и да се обавезе тужени да тужиоца врати на посао и призна му сва права из радног односа на ... у ..., почев од 20.12.2011. године; ставом 3. изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ВВ из ..., којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. ... од 12.12.2011. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. ... од 13.01.2003. године са свим припадајућим анексима и да се обавезе тужени да тужиоца врати на посао и призна му сва права из радног односа на ... у ..., почев од 20.12.2011. године; ставом 4. изреке, одбијен је као неоснован тужбени

захтев тужиоца ГГ из ..., којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. ... од 12.12.2011. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. ... од 22.01.2003. године са свим припадајућим анексима и да се обавезе тужени да тужиоца врати на посао и призна му сва права из радног односа на ...у ..., почев од 20.12.2011. године; ставом 5. изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ДД из ..., којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. ... од 12.12.2011. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. ... од 22.01.2003. године са свим припадајућим анексима и да се обавезе тужени да тужиоца врати на посао и призна му сва права из радног односа на ... у ..., почев од 20.12.2011. године; ставом 6. изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ЋЋ из ..., којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. ... од 12.12.2011. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. ... од 22.01.2003. године са свим припадајућим анексима и да се обавезе тужени да тужиоца врати на посао и призна му сва права из радног односа на ... у ..., почев од 20.12.2011. године, а ставом 7. изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04, 111/09, 36/11, 53/13-УС), који се примењује на основу члана 506. став 1. важећег ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14), па је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка предвиђена чланом 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда одредаба поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју ревизија указује. Нижестепене пресуде су јасне, образложене и непротивречне. Садрже све разлоге о одлучним чињеницама.

У проведеном поступку је утврђено да су тужиоци били у радном односу код туженог и да су рад обављали на ... у ..., да је тужиоцима престао радни однос 19.12.2011. године по оспореним решењима туженог донетим 12.12.2011. године и то тужиоцима АА, ББ, ГГ и ДД, као продавцима горива, тужиоцу ВВ као тужиоцу горива и тужиоцу ЋЋ као пословођи, да је тужени донео Правилник о изменама и допунама Правилника о систематизацији послова (радних места), да је чланом 16. Правилника измењена организациона структура Дирекције за комерцијалне послове, тако што је брисана ...– ... и радна места систематизована на тој ..., да је Правилник ступио на снагу осмог дана од дана објављивања, да је тужени 22.12.2011. године закључио уговор о ... са ЖЖ, ..., ..., као дилером којим је тужени предао на управљање и руковођење ..., уз преношење државине на роби и залихама, а уз обавезу дилера да у име и за рачун туженог организује трговину на мало и уз обавезу да ангажује сопствену снагу. Уговором је исто тако предвиђено да дилер и његови радници нису у радном односу код туженог, да све обавезе према запосленима падају на терет дилера који сноси комплетне трошкове ангажовања радне снаге.

Утврђено је и да је тужени обавестио Националну службу за запошљавање, Филијала Београд о примени мера из члана 155. Закона о раду, као и да је тужени тужиоцима исплатио отпремнину у складу са Колективним уговором.

Полазећи од наведеног чињеничног стања нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су закључили да је тужиоцима законито отказан уговор о раду, због чега нема места поништају побијаних решења, као ни враћања тужилаца на рад, односно њихове реинтеграције.

У конкретном случају тужиоцима је решењем туженог од 12.12.2011. године престао радни однос код туженог отказом уговора о раду применом члана 179. тачка 9. Закона о раду због престанка потребе за обављањем послова које су до тада обављали услед економских и организационих промена код туженог. Тачније, радна места на којима су тужиоци радили, односно цела ... у ... је укинута, јер је дата уговором о управљању ... ЖЖ из ..., ..., као дилеру. Тужени је исто учинио и са свим преосталим бензинским станицама и радним местима на тим станицама која су престао да постоје, јер су станице дате дилерима у складу са уговорима. Пре доношења решења о отказу уговора о раду тужиоцима тужени је поштовао поступак прописан чланом 153.-160. Закона о раду у погледу доношења Програма решавања вишка запослених, његове садржине, достављања надлежним органима ради давања мишљења и обавезе на исплату отпремнине. У ревизији тужиоци понављају наводе жалбе о томе да побијана решења су незаконита, јер тужени није применио критеријуме из општег акта. Обавеза примене критеријума из општег акта постоји у случају смањења броја извршилаца, а не и у случају укидања одређеног радног места, што је случај са тужиоцима. Њихова радна места, као и цела ... су укинута и више не постоје после доношења Правилника о изменама и допунама Правилника о систематизацији. Из ових разлога ревизија тужилаца није основана и њоме нису доведени у сумњу правилност и законитост побијаних одлука.

Имајући у виду изложено Врховни касациони суд је применом члана 405. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**